

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Homo Christianus In Sua Lege Institutus. Sive Discursus Morales

Qvibus Totvm Hominis Christiani Officivm Explicatvr; Quidque is fugere,
quid agere debeat, quàm exactiſimè traditur

Segneri, Paolo

Augustæ Vindelicorum ; Dilingæ, 1695

Discursus XVIII. Pœnæ Inferni Peccati Mortalis Gravitatem ostendunt.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45988](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45988)

to oportet illud desere, ut quamprimum possibile est, salutem nostram consulamus. *Nolite Misericordiam temporis perdere*, dicam cum Sancto Joanne Chrysostomo. Nunc omnibus Rebellibus suis Deus veniam offert, modò arma deponant, modò quæ aliis rapuerunt, restituant, modò obsecrationes suas relinquant, modò odia è cordibus suis efficiant, modò tandem linguam frenare incipiant. Verùm in ultimo illo die aliud non volet profectò, quàm stragem, nec fatiabitur, donec victoriosum ense

inimicorum suorum cordibus infundatur, ita ut nulli effugiendi locus detur. *Dies ille Domini Dei Exercitus, dies ultionis, ut sumat vindictam de inimicis suis.* Quare omnino desperet, qui potius magni illius diei furorem expectare, quàm presentem Misericordiam acceptare velit. Quamobrem Salutem vestram respicite, recenti semper memoria tenentes, à Deo aliquando in Iudicium vos adducendos esse. *Fugite ergo à facie gladii, quoniam ultor iustitiam gladii est, & scitote esse iudicium.*

DISCURSUS XVIII.

Pœnæ Inferni Peccati Mortalis Gravitatem ostendunt.

Rurimæ fuere inventiones, quibus Dionysij Tyranni crudelitas ingeniosam se demonstrare voluit. Sed inter omnes primum sibi locum vendicat famulus ille carcer, qui ad similitudinem auriculæ extractus fuit, ut per parvum illud foramen, quod è superiore fornicis parte prominebat, facilius incarceratorum voces, lamenta & stridores audiri possent, ut si Rei non essent, lamentando inibi fieri deberent. Ah utinam infernalis carcer etiam ad hanc normam constructus esset! Optarem, ut quisvis hominum aures ad carcerem illum applica-

tâ inconsolabilem illarum animarum querelas facillè intelligere possent, adeoque tam fundatam & hederem de relationem haberet, quæ sufficeret, ut inde sibi caveret. At ne talis relationem desiderare velimus, Eius prævererit, utpote quæ ipsam ex altero Mundo nova magis authentica infelicis illius regionis adferret, quæ omnium malorum locus appellatur: *Locus tormentorum.* In hoc rei versatur cardo, ut sincerissimis illius informationibus mentem advertere velimus: quod vos rogo, ut ante præstitis, dum jam ad illa referentia me accingo, obsecramque à vobis, ut tandem peccatum unicum damnationis, de quâ audituri estis, causam

217 etiam majus ipsa damnatione
malum detestemini.

II. Christus Jesus Dominus noster
proponendo nobis tententiam, quam
contra animam, adversus verba sua
contumacem, jam tulit, paucis termi-
nis videtur comprehendisse, quid quid
de omnibus Inferni miseris possibili-
bus dici potest. *Qui incredulus est Filio,*
non videbit vitam, ait, *sed Ira Dei*
manet super eum. significans hoc mo-
do loquendi immensam & damni &
tenus penam, que Internum consti-
tuit. Incipiamus a secundâ.

I.

III. Dicit ergo Christus, *Iram Dei*
nam in infelicem damnatum est un-
de. Ira Dei manet super eum. Cha-
rissimi, amplius dici non potest, ut
hinc apprehendamus, quid sit Infer-
nus. Infernus est effectus infinitæ
Dei nostri Justitiæ proportionatus, eo
modo, ut si quis ignoraret, Justitiæ
divinæ esse infinitam, magnum il-
lud opus, quod est pena, quam pec-
catores in profundo illo barathro
subeunt, plenè & profundè infinitam
Irae Dei, in peccatis puniendis per-
fectionem statim capiat. *Sciatis quia*
ego sum Dominus percussus, inquit
significet per Ezechielem Prophetam.
Ego quævis meorum rebellium tam
sæpe percussus, ut ex verberum vi
facile divini brachij mei Omnipoten-
tiam colligere possitis. Vulnera, quæ
miseris illis indicta relinquam, cui-
us menti erant visibilia, ut immen-
sam, quod contra culpam illorum
pro, odium agnoscant, meoque gla-

dio tam profundè illorum penetrabo
viscera, ut quivis fateri debeat, non
alium esse, quàm Deum, qui sic per-
cutiat. *Sciatis quia ego sum Dominus*
percussus. Non erit hæc cognitio
aliqua probabilis, aut prudens con-
jectura, sed erit perfecta scientia,
tam manifestè quovis tempore, tam
magna veritas apparebit. Quare be-
ne affirmare necesse est, illa tormenta,
quibus ibi puniuntur Reprobi, velut
infinita esse debere, quia infinitam
divinæ Justitiæ perfectionem demon-
strare debent; & quia in ipsis claris,
& conspicuis notis ab infelicibus il-
lis infinita, quæ in corde Dei regnat,
Sanctitas legetur, odium quoque con-
sequenter infinitum, quod erga ini-
quitate gerit. *Ira Dei manet super*
eum. Ira Dei correspondentes tan-
to Deo producet effectus, quibus alia
Dei Attributa dignoscantur. Effe-
ctus, ad Divinam Misericordiam ma-
nifestandam ordinati, sunt infiniti
benignitatis excessus: effectus ad po-
tentiam agnoscendam ostendendam,
sunt inaudita prodigia; effectus ad
providentiam probandam producti,
sunt ineffabiles protectiones; effe-
ctus ad divinam liberalitatem demon-
strandam producti, sunt immen-
sa dona; immensa igitur, indicibilia,
inaudita & infinita quoque erunt
supplicia, quæ quasi effectus divi-
nam Justitiæ manifestabunt.

IV. Verùm penæ Inferni non tan-
tùm erunt magnitudini divinæ Justi-
tiæ proportionatæ, sicut effectus suæ
causæ, sed etiam sicut media fini prin-
cipaliter ab illâ intento. Quid ante
FF 2 omnia

NERI
istianus

omnia divina Justitia propositum habet, tantas in inferno penas à reprobis exigendo? intendit ab illis, eorumque impensis divinam reparari gloriam, eorum sceleribus diminuatam. Quis verò dicere poterit, quæ penarum mensura sufficiens sit futura ad solennem illam vilipensionem reparandam, quam à peccatorum malitiâ & inobedientiâ Sanctitas, supremum Dominium, Bonitas, Immenitas, Infinitas, Unitas, Æternitas, aliæque similes infinitæ perfectiones sustinere, quæ quasi in immenso mari in simplicissimâ Divinæ Naturæ essentiâ uniantur? Qui hoc dicere possit, subinde etiam dicere possit, qualia & quanta esse debeant illa supplicia, quæ divina Justitia à quovis iumtura est, ut pro mensurâ injuriarum, quas passa est, se glorificet. Quare consideretis velim, ad satisfactionem humanæ justitiæ præstandam, quò persona offensâ superior est, conditionisque altioris, quàm offendens, tantò majorem quoque penam esse debere. Si Rusticus alium rusticum sibi parem fustibus excipiat, à justitiâ ad nihil ampliùs, quàm ad aliquot dierum carcerem condemnabitur. At si Nobilem percussisset, jam non carcer ad satisfaciendum delicto sufficit, sed reus insuper ad tritemes pro mancipio mittetur: quòd si verò etiam in Principem suum supremum verberibus defecerit, creditote, vix mortem ad eluendum hoc scelus sufficientem fore. Quæ pœna requiretur, ut ingratiſſimus & inhumanissimus Peccator

supplicii sui & dolorum toleranti gloriam illam reparet, quam cunctis perfectionibus in divinâ Majestâtes resplendentibus culpa sua rapuit. In ut Deus hujus miseri impensis Deus ille immensus, infinitus omniumque creaturarum obsequio dignissimus, qualis verè est per se ipsum, agnoscatur. *Confitebor tibi, quia terribilius magnificatus es.* Inquit Psalmista, Deum alloquens. *In multitudinè gloria tua deposuisti adversarios tuos,* cum omni populo inquebat Moyses. Tu, ô Deus, inimicos tuos in profundum maris precipitasti, & ab illorum precipitio gloriam quandam divinæ magnitudini tuæ respondentem hausisti; sic ut quemadmodum imensis & infinitæ sunt perfectiones tuæ, ita immensus & infinitus sit illi honor, quem à quavis illorum penâ nunc vindicas. Quamobrem quilibet Damnatus in inferno erit, quod divinæ Justitiæ trophæum, quo per omnia sæcula ostendet, quàm ingens malum sit Deo resistere, quàmque justum sit & utile illi obedire. Atque adeo, quo Damnatus, quoad culpæ monstruositatem in se ipsis fratres erunt, tantò magis propter penam, quam patiuntur, æquitatem eorum oculis Dei conspicui erunt. Erant, inquit Sanctus Thomas, quæsi tot Stellæ igneo illi cælo infixæ, suisque tormentis beatus & pulcherrimus effcient spectaculum, quàm nunc tot luminibus de nocte præbeat firmamentum. *Sicut calum sideribus, si infernus damnatus ornabitur.* Quæ divina Justitia ob illorum supplicia,

quasi ob conspicuam hereditatem di-
vitem se extimabit. *Ira ipsius Gentes,*
que non exquisierunt eum, hereditabit.
Tunc morte illorum, illa plena & per-
petua tam splendida hereditatis ca-
pi pollitione toti Paradiso eam con-
templaturo pompam exhibebit, & ab
omnibus Sanctorum Choris congratu-
lationes & applausus, quasi quosdam
ex stabilibus fructibus reditus, aut, ut
melius dicam, immortale glorificatio-
nis sue tributum accipiet, hacque via
intentiones suas ad majorem Essentia
divinae manifestationem, & magnifi-
centiam directos adimplebit, ita
ut Sapientia divina hac penarum
limitatione in tantum satishat, quan-
tum enormitate scelerum impii can-
dam exacerbarant. *Qui iuste se de-
clinat in peccatis, iuste reordinatur*
in manu.

V. Quod si denique hic damna-
torum penas per effectus causis suis
proportionatos cognoscendi modus,
hoc est, a divina Justitia perfectione,
& quia media sunt proportionata ad
finem suum, id est, ad divini honoris
reparationem, modus esset, qui com-
munitatem hominum capacitatem supe-
raret, planiore incedamus via, infer-
naliusque penarum gravitatem ab
instrumento colligamus, quoad infe-
rendas illas utetur Deus; metiamur,
ut ita dicam, a gladii qualitate pro-
fundissimi vulneris qualitate. Hic
vehementissimus erit ignis. *Si aervo ut sul-
phur laudum meum.* Primi Indi
post Mundi novi detectionem, ut mi-
lites nostros gladio chalybeo arma-

tos conspexere, cum illi in Regione
sua solum canis armati incederent,
adeo Europaeos formidare ceperunt,
ut solus illorum aspectus victas dare
manus egeret. Quomodo igitur non
idem poterit divina Justitia, ut a pec-
catoribus timeatur; cum tam formi-
dabili armata sit gladio, qualis est
igni quidem infernalis; Dixi ignis
infernalis. Non enim vobis imagina-
ri debetis crudelem hunc ignem, ni-
hil amplius ac sevius esse, quam
ignem hunc nostrum. Hic ignis nos-
ter pro hominis utilitate creatus fuit,
ut nobis serviret, ut nos calefaceret,
ut nos recrearet & lucem praberet;
cum ignis infernalis creatus sit, non
ut nobis serviat, sed ut nos torquat
instar carnificis. Ideoque si ab hac
flamma tanta patiuntur Rei supplicia,
quae sunt divinae liberalitatis donum,
quanto majora ab illa patientur, quae
est divinae Justitiae mille injurijs irri-
tata instrumentum.

VI. Ad haec tres ob causas ignis
hic formidabilior est. Primo propter
suam quantitatem. Videmus
fornacem apud nos, quod vastior est,
eo quoque violentiorem esse. Talis
autem fornax erit Infernus, cujus cir-
cuitus ad centena aliquid se extendet
milliaria, cum innumerabilia damna-
torum hominum corpora continere
debeat. Ex altera parte ab omni la-
tere igne plena erit, cum haec ipsa cor-
pora velut perpetuum sacrificium in
honorem Dei ardere debeant, quem
admodum jam supra dictum est; *Rib. in a.*
ideoque facile concipere licet, qualem *24. Apoc.*

NERI
isthanus

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

qualem vim habere debeat incendium tam altum & amplum, quale est Infernus! Ego mihi persuadeo, quod si mons integer marmoris aut molarium lapidum in medium illius decideret, eum quamprimum in-

Y. 64. r.

stat terra dissolvendum, à facie sua montes destuerent. Certum est à minori igne, qualis est Vesuvii & Aetnae flamma, saxa liquefieri, durissimamque marmor in cineres redigi, quos solumbarum instar in campos dispergit, ut homines ante oculos suos leve aliquid majoris illius ignis haberent specimen, quem nobis Fides depinxit, & ad impiorum terrorem ostendit.

VII. Hujus ignis quantitati materiae quoque qualitatem adjungite. His diebus nostris artificialis paratur ignis, qui etiam in, & sub aqua ardeat, quemadmodum jam saepius magno cum horrore in pluribus maritimis praeliis spectatum est. Imò Chymici ex Antimonio tam potentem, tamque penetrantem norunt ignem accendere, ut in illius comparatione, ordinarium fornacum flamma, ex palea accensus videatur

Mos. 19.
20.

Vid.
Corn.
à Cap.
46.

esse focus. Quam furiosus igitur erit ignis iste infernalis, ignis quidem arte factus: sed arte divina, non humana, tremendo quodam sulphure accensus, dedita operâ ad impios torquendos conflato?

VIII. Denique tertiam ob causam hujus flammæ efficacia ob locum clausum absque mensurâ crescet, ubi per omnia saecula ardebit. Infernus siquidem in medio terræ centrositus

est, ideoque ab aere plusquam tribu miliarium millibus separatus, nullam unquam edit ab ulla sui parte exhalationem. Ita ut flamma illa naturaliter sit flamma repercuti, ideoque ah! quam hortendo vim suam extendit!

IX. Quid igitur Charissimi vobis videtur, de igneo hoc gladio? an non vobis videtur valde formidandum esse Deum, ad eum armatus, imò qui tam potenti pollet brachio, quo tam vibrat? Er hoc est, quod amplius consideratione indiget. Præter eas enim conditiones, paulo ante dictas, tam de quantitate, quam de qualitate, tum etiam de horrenda illius fornacis clausurâ, adhuc potissimum restat, quod est magna illa vis, quam supernaturaliter Deus igni illi attribuet, ut effectus proportionem suam & potentiam superiores producat. Meminerunt Historiographi Georgium Castriotum, postquam Mahumetum secundo, Turcarum Imperatorem, sem suum misisset, quo, uno ictu, totum caput amputabat; & inaudit, neminem eodem gladio similem roborem assequi potuisse gloriam, sapienter respondisse: hoc ego non miror, enim quidem nisi, sed bechiam meum non nisi. Idem vobis dico, si forte incredibilis hujus ignis efficacia vobis videatur, quæ à me proponitur, eumque communi igni nostro illum comparaveri is. Facrum nonnulli, qui dixerunt, Inferni ignem aliter esse speciei ab igne nostro: aliter enim generis ab hoc igne, quem balem in usu. Hac ego non dico. Volo

dem esse speciei, & quod, ad sum-
mum, diversæ sit materiæ, quemad-
modum videmus ignem è paleâ, ear-
bonibus, calce, picco, sulphure, stybio,
ferro candente, diversæ esse mate-
riæ, & tamen eundem posse ignem.
Sed quid hoc refert? Ignis in na-
ture manû, qualiscunque ille sit, est
velut gladius in manu femina, cum
in Inferno sit gladius in manu Dei.
Ideoque mirum non est, si ibi ab
Omnipotente vibratus effectus pro-
ducatur virtute suâ superiores, mul-
tanque nostrum capiendi & creden-
di modum excedentes. Sic videtis,
Deum non contentum fuisse dicendo;
Si acervo, ut falerit gladium meum,
sed addere voluisse, & *arripuerit ju-
vencus manus mea*; constat etenim,
hunc ignis gladium non solum pro-
pria sua, sed potius illâ etiam manû,
quæ regitur, virtute operari. *Ignis ille
est instrumentum divinæ justitiæ pu-
nienti*, inquit S. Thomas, *instrumen-
tum autem non solum agit virtute pro-
pria, sed etiam in virtute principalis
agentis.*

X. Atque hinc est, quod talis ignis,
tam differentiam à nostro habeat ope-
randi modum. Ignis noster majore
tem in externis corporis partibus, ad
quas applicatur, quam in internis ear-
locem producit; deinde eodem modo car-
nere urendo mortificat, ut progressu
temporis minorem sentiat dolorem,
quam in principio. At ignis infer-
nalis hac intentione ab Omnipotentia
Dei elevatus, & intra, & extra æquali-
ter suum producet ardorem, & dum
partem illam, quæ uritur, mortificate

deberet, eandem vivificabit & reno-
vabit, ut, quod patitur, sentiat, sem-
perque sentiat. *Dominus dabit ignem
in carnes eorum, ut urantur & sentiant,*
usque in sempiternum. Quæ causa
est, cur Christus affirmavit quemvis
damnarum, licet victima sit, non ideo
alio indigere sale, ut grata sit victi-
ma, *omnis enim igne salietur.* Quia
quemadmodum carnem, cui aspergi-
tur, acriter penetrat, eodemque tem-
pore conservat, idem hic ignis in quo-
vis damnato efficiet: intus pene-
trabit, & cum destructe deberet, cum
conservabit.

XI. Insuper ignis noster commu-
nis solum corpus urit, animæ verò
nocere non potest; si dolet, per con-
sensum dolet, non quod immediate
à calore quidquam patiatur. At in
Inferno non erit ita. Ignis à Deo
actione supernaturali elevatus, ut
injurias Deo illatas vindicet, di-
rectè contra Animam, quasi Rebel-
lem legi ab ipso datæ principalem,
actura est.

XII. Denique hic ipse ignis, à Deo
pro puniendis impiis assumptus, in se
omne tormentorum genus contine-
bit. *In uno igne*, inquit S. Hierony-
mus, *peccatores omnia supplicia sen-
tiant in Inferno.* Quemadmodum in
hoc Mundo, ut magnam suam Deus
ostendat potentiam, vult, ut Sol, velut
causa universalissima, ad omnium
mixtorum productionem concurrat,
quæ hic generantur. Si in Inferno,
ut justissimam suam puniendi causam
ostendat, vult, ut ignis tanquam causa
quoque universalissima ad omnium
dolo-

Mark. 9.
42.
Vid. Cor. 2.
à Lap.
in hunc
locum &
Malidon.

S. Thom.
Suppl.
1. q. 70.
art. 2.

Ep. 2.
ad Pam-
niasch.

NERI
istianus

dolorum ibi tolerandorum productionem concurrat, ita ut omnes internæ & externæ potentia, omnes sensus, anima, corpus, verbo, totus homo tantæ operationis efficacia subjaceat. Ignis igitur ibi omnium carnificinaram, omniumque carnificum supplebit partes, quæ simul esse possent. Ille prunarum ardorem, pruinz frigus, vermium arrosiones, funium contorsiones, ferti lanienas, verberum temporitates, compedes, catenas, rotas continebit, omniumque vim adæquabit. Nec hoc tantum; verum licet omnes damnati eodem igne torquendi sint, non ideo tamen æqualiter patientur; sed pro meritorum suorum proportionem plus minusve. Non aliter ac viatores, qui licet pari passu sub ejusdem Solis climate progrediantur, non ideo tamen omnes æqualiter inflamman- tur, sed secundum naturæ suæ constitutionem. Quare ignis hic hec *Ignis rationalis* dicitur est. Ignis prudens, sensatus plenusque ratione. Quandoquidem non cæco modo, ut ignis noster operatur, qui Martyres & Malefactores affligit, sed prudenti operatur discretionem, secundum delicti puniendi qualitatem & quantitatem; verbo tanquam instrumentum ab artificis summi manu directum, & pro opere tam nobili tanque speciali, quod est Dei Gloria, operatur. Unde secundum artem, quam ei Omnipotens artificis sui brachium imprimit, plusquam in se potest, producit, eosque iudicii penos operatur effectus, quales perfe-

ctione suâ non continet. *Si aere, ut fulgur gladium meum, & arripuerit iudicium manus mea, reddam ultionem hostibus meis, & his, qui odium me, retribuam.*

XIII. In hoc igitur igne ob naturam suam tremendo, & propter vim supernaturalem à Deo, tanquam instrumenti sui instrumento, ipsi additam, longe terribilissimo, in hoc igne, dicuntur terribiles illi condemnati permanere debent. Ille ipsis erit pro domo, pro veste, pro supellecile, pro facilitate, illorumque corporibus tam densè adharebit, adeoque intus animas illorum affliget, ut Damascus ab igne, & ignis à damnato nunquam distingui possit; quemadmodum metallum in fornace liquefactum, nunquam à flammis liquefactis distingui potest, sed eadem res cum incendio suo esse putatur. Certe quidam Ordinis Cisterciensis Abbas post mortem Abbati successori suum lacrymas effusus apparuit: interrogatus, cur lacrymaretur? respondit, lacrymor, quia ardeo: Et quotopere ardes? subjunxit vivus. Explicari non potest, resumit mortuus, sed si experientiam illius copere velis, tolle ab hac mensa candelabrum zincum, illudque in hanc pelvim aquæ plenam immerge, in quam manum meam posuero. Dicitur factum, & ecce solo aquæ tactu instat ceræ metallum illud dissolutum est. *Quid ergo facient delicati illi peccatores, qui in his flammis victuri sunt? Qui poterit habitare de vobis cum igne deorum?* *Basulus, antiquam onere humeris*

graret, prius illud è terra aliquantulum elevat, ut prober, an humeris suis portare valeat. Vos quoque peccati experientiam capite, num tali coacti, ignis ponderi, & ponderi quidem inmento sufferendo sitis. Si caro vestra tota ex ere facta esset, non tantum tanto igni non resisteret, sed ad primam flammam destrueretur. Quid igitur illi fiet, quæ, tam moliter nutrita, tantis assueta deliciis, tantis & tam ineptis blanditiis, & voluptatibus est tota? *CARNEM tuam non habebitis.* Si Anima vestra cura vos non tangit, cuius tam exiguam habebitis noticiam, saltem miseri corporis vestri rationem habete, quod contempere amatis & assimatis, & tam adhuc tempus est, funestam rationem flammarum poenæ subtrahite.

II.

XIV. Quod adhuc majorem mihi incutit horrorem, est illud, quod jam primo loco, quasi omnium miseriarum possibilem caput posuit Christus Dominus noster, Deo scilicet privari. *Qui incredulus est Filio, non videbit vitam, sed ira Dei manet super eum.* Hæc poena tam brevibus comprehensa terminis, non videbit vitam, tam horrenda est poena, inquit S. Joannes Chrysostomus, ut decem infernalium ignium millia eam non ædiquent. *Decem mille quis ponat gebennas, nihil tale dicet, quale est à beata gloria excidere.* Considerate igitur Christum, dum ultimam contra Reprobos damnationis sententiam pronuntiabit, aliquem immentem pulchri-
R. P. Segneri Christi. Instr. Tom. II.

tudinis suæ fulgorem monstraturum, abstractamque, sed vivacissimam illius infiniti gaudii cognitionem impressurum, quo fruturi fuissent, si Deo in terris, fideles permansissent. Quo posito, quemadmodum, qui vi à theatrorum spectaculis excluduntur, dum populi intra admissi applausus, acclamationes & latitiam audire coguntur, verè scenarum illarum apparatus & decorem intuitivâ cognitione non capiunt, sed tantum abstractivâ, ita, ut infra in plateis ob contemptum sui in furorem agantur, sic propter cognitionem, quam habebunt Reprobi immensi illius gaudii, tantum & solatorum, quod est videre Deum, præ rabie insanient, eaque desperatione se ipsos dilaniabunt, qualem nos tam facile concipere non possumus, cum illius gloriæ nullam habeamus speciem. *Videntes turba. Sap. 5. 2.*

buntur timore horribili. Henricus Comes de Berg Sylva Ducis munitum hosti cesserat, eâ prius, quam militares exigunt leges, resistentiâ & defensione non adhibita. Post loci illius deditionem in aulâ & præsentia Domini suæ Isabellæ tunc Belgij Gubernatricis comparsens, videri hanc Principem velum capitis sui usque ad mediam faciem dimittere, nec verbum proferentem sibi tergum vertere. Quid putatis sensisse hunc belli Ducem? Tantum res ea non magna contrarbavit virum, ut territus, portam quâ exiret, invenire non posset. Qualem igitur putatis illam miserorum Damnatorum futuram esse turbationem, quibus in scelorum suo-

NERI
 istianus.

suorum poenam faciem suam Deus in æternum abscondet, faciem tam pulchram, cujus amore omnes cœlestes rapiuntur Spiritus, semper contenti, & saturi, semperque eam intruere desiderantes! in quem desiderant Angeli prospicere.

1. Pet. 2.
12.

XV. Hæc igitur poena, quæ erit omnium poenarum gravissima, ipsiusque Inferni Infernus, consistet in violenta Anima à summo bono separatione, & ab omnium cordium centro, quod est Deus, disjunctione. Propter illam Peccator omnino ab ipso derelinquetur, quasi non amplius ad divinam pertinere Providentiam, neque tanquam Christianus, neque tanquam

Ose. 9.

creatura. *Non populus meus vos, & ego non ero vester.* Quod si igitur omnis dolor à divisione nascitur, cogitate, qualis ille futurus sit dolor, quem Anima damnata sentiet, dum ab ultimo sine suo separatur, ad quem omnibus viribus multo magis, quam quodvis flumen ad mare trahitur? Os à junctura sua separatum, quæcumque ipsi fomenta circumponantur, quiescere non potest; ideoque si etiam animæ damnate natarent in deliciis, sola cogitatio, se Deo privatas esse, eas redderet infelices. At quid erit eodem tempore Deo privati, omnibusque malis repleti? Nunc quidem hanc poenam parvi facimus, quia anima nostra corpore oppressa non cognoscit adhuc, quam immensum bonum pro se summum illud bonum continere; Verùm ubi separata fuerit à gravi hoc onere, alia erit rei facies. Tunc enim majorem adhibebit con-

tum, ut illi conjugatur, quam summa conetur ad ipsam suam, acerbissimam inveniendam. Quæcunque hominum fidem violentior erit illa separatio, quæ misera à Principio sua conjunctione derinetur. Et, quod plus est, innato & impresso hinc desiderio, quod in corde ipsius ad beatitudinem sempiternam consequendam ardebit, Deus miraculosam quantum addet inclinationem, quæ hoc ipsius desiderium magis inflammatur, inhariturque ex una parte Anima ad illum, ut ex altera parte tanto violentius abstrahatur, in inobedientie erga Deum legem ab eadem exhibita poenam.

XVI. An non saltem pro tantarum miseriarum & ærumnarum condensatione in hoc tormentorum loco non aliqua finem adferet? Minime vero. Mors, quæ ibi erit, immortalis erit, & illa ab omnibus bonis separatio æternum durabit, nec erit unquam mortuorum finis. *Es dixi: perit sine meo.* Scorpio undique accensorum calidum coronâ cinctus, desperandum tantopere se ipsum mordet, ut intereat. At miseri illi non tantum circumdati, sed ab igne intrinsece penetrati, eas non habebunt vires, ut miseriarum suas terminare possint. *Non est illis medicamentum exterminii.* Reus, si non quamprimum licet recte vitæ abruptat è furca pendens, omnem ob mortem prolongatam ad commiserationem movet Spectatores. Quibus autem erit illa miseria semper mortis, non posse unquam? *Quærit mortem, & non invenit.* Hoc plura verbis illis supra citatis, mystificatum

que plenis nobis Christus demon-
 strat. *Non videbit vitam, sed ira Dei*
manet super eum. Infelicissima man-
 sionis illius porta binis grandibus
 clavibus ferreis obstrata est, Nun-
 quam scilicet & Semper. *Non videbit*
vitam, nunquam miseri damnati
 habebant refrigerium: ecce primam
 clavem, *sed ira Dei manet super eum.*
 Ecce secundam. Et utramque hanc
 clavem pro majori securitate secum
 trahit Deus, nec ulli alii confidet.
Et habeo claves Mortis & Inferni.
 Ut inde nullus per omnia secula de-
 que exitus.
 XVII. Verum quis nobis explica-
 bit, quæ tormenta quatuor hæc syllab-
 licæ se contineant, *Nunquam &*
semper? ex quibus horribilis illa
 componitur æternitas? Si damnatus
 quis, inquit Sanctus Antoninus,
 mille annis in his pœnis deberet
 vivere, quot sunt arena maris & gut-
 turæ, & deinde moreretur, talis mortis
 conditionem inter summa beneficia
 reputaret. Profectò si Deus talem
 in Inferno vocem audiri permitteret,
 quæ Animabus illis denunciaret, eas
 post tot mille secula in pristinum
 statum redituros nihilum, talis denun-
 tiatio majori cum lætitiâ reciperetur
 à quacunque Animâ, quàm ab aliquo
 ad suspendium condemnato, si audi-
 ret se totius Mundi Monarcham fa-
 ctum esse. Sed tale nuntium sperare
 non licet, nunquam audietur. Quam-
 enim Deus est Deus, semper misera
 peregrat esse misera; ideoque quis
 tantæ ingenti hoc pondere oppressæ
 desperationem satis poterit concipere?

XVIII. Duratio cujusdam mali no-
 tabilissima est circumstantia ad æsti-
 mationem illius; aut deprimendam
 aut elevandam. Ulfulatio ad tollen-
 dam gangrænam infirmo adhibita,
 leve æstimatur tormentum, quia non
 diu durat, & mox dolor cellat; ac si
 integrâ septimanâ, aut mense, quis eo
 ferro ureretur, dolor foret intolerabi-
 lis. Quare hæc æternitatis additio ad
 damnatorum pœnas, pondus est im-
 mensum, cui necesse est, quod vis cor
 oppressum succumbat. *Incurvati sunt*
colles mundi ab itineribus æternitatis
ejus. Omnes Inferni pœnæ, si ali-
 quando finirentur; essent malum ali-
 quod, quod etiam contemni posset;
 ac è contra solus etiam dentium dolor,
 si æternum duraret, malum esset im-
 mensum & inestimabile, quod neces-
 sariò quemvis generosum animum
 terrere posset. Quare licet in Infer-
 no non esset amplius, quàm unicum
 solum ex illâ malorum immensâ con-
 gerie, quibus cruciantur Damnati,
 hoc solum, inquam, si æternum dura-
 ret, jam foret intolerabile. Quid igitur
 erit, si hoc ipsum cum omnibus aliis
 pœnis innumeris æternum durabit?
 XIX. Sed quid ego commemoro?
 Fingite hominem in molli lecto per
 omnia secula jacere debere. Talis
 situs infinita esset miseria. Quantum
 non passus est Propheta Ezechiel,
 quando trecentis nonaginta diebus in
 uno eodémque latere cubare debuit?
 cogitate igitur, quanta foret pœna, in
 hunc modum semper cubare, atque
 sic intelligetis, quid per se sola sit
 æternitas omnium molestiarum &

Hab. 3.

NERI
 stianus.

UNIVERSITÄTS-
 BIBLIOTHEK
 PADERBORN

morborum cumulo conjuncta, ubi tantam pareret pœnam, quando etiam in molli & plumbeo lecto quiescere liceret. Hæc æternitas supra modum quamlibet angebit pœnam, imò dolore anticipato efficiet, ut Dammati sentiant id, quod omnibus futuris seculis passuri sunt. Fingite vobiscum globum aliquem æneum vastissimum dati, qui ambitu suo totum universum adæquet. Quod si ille supra planum quoddam poneretur, verum est, ab eo planum istud non amplius, quam ab uno solo sphaeræ suæ puncto tactum iri; attamen immenso suo pondere illud aggravaret. Eodem modo Æternitas licet damnatos non aliter, quam solo præfenti tempore premat, quod est quasi punctum aliquod, nihilominus ut eos gravissimè affligat, tempus præfens, præteritum & futurum simul jungit, adeoque tota sua immensa mole illos opprimit, ut quovis momento agnoscant vivacissimè, omnes pœnas, quas in hanc horam dederunt, nunquam finiendas esse, nunquam minuendas, aut aliquo solatio sublevandas, nunquam, nunquam, nunquam.

XX. Attamen adhuc tam excitati nonnulli reperiuntur Peccatores, qui Inferni pœnas sibi minitanti bus frigidè respondent: *Patientia*. Vix musicam, aut lepidam comœdiam, si integro die duraret, patienter audiretis, & quomodo ignem perpetuum nã cum desperatione & afflictione interminabili sufferere poteritis? Æternitas illa, quæ est pondus intolerabile, si continua illi adjuncta esset

recreatio ejusdem oblectationis, etiam adhuc omnium adversitatum cum ab unita leve denique foret pondus. Bene apparet in hujusmodi stridit Christianis mortuam esse *Fidem*. Ipsorum igitur patientia tunc erit illam illam rabidè ammordere, quæ nunc tam stultè loquitur; Patientia ipsorum erit matrem & patrem, quibus geniti sunt; diem, quo primum solem aspexere, maledictis profectore; Patientia illorum erit volupzant eas detestari, propter quas carnis aspernati sunt, Sanctosque & Sanctos, qui nunc celi delitiis fruuntur; Deum, qui tam justè eos condempnit. Hæc illorum erit patientia. *Congregabo super eos mala*, omnia mala Deus super illos congregabit. *Semper dicit, non contra*, Reprobi enim huiusmodi malis non poterunt resistere, sed sufferre tantum debebunt, semper invicta & superiora.

XXI. Pater egenus nãmetosè cœtus familiã audiens filios suos lacrimabili voce panem à se petere, panem Pater, panem, cum non habet, quam ipsis porrigat, furere incipit & tandem in has prorumpit voces, se non posse amplius patientiam habere contra illis. Cogitate jam, qualem Animam damnata habitura sit patientiam, quæ in omnium bonorum penuria, & in malorum omnium congrete ab omnibus sensibus suis & potentis oblectationem aliquam flagitat, ac dare nihil potest, quam tormenta. Oculi elebunt, lucemque flagitabunt; aurium terrores, tenebras & fumum semper intueri cogentur: Deus enim

efficit, ut pro supplicio illorum ignis
 liceat, sed non respiciat. *Nonne
 lux impij extinguetur, nec splendet
 flamma ignis ejus?* Aures petent tibi
 Harmonie alicujus delectationem
 concedi; sed non nisi gemitus, stridores,
 ululatus, blasphemias & maledictiones
 per omnia secula audirura sunt. *Ibi erit
 fletus & stridor dentium.* Guttur pro
 ardentissima siti sua & fame solatium
 desiderabit; at non dabitur modus, ne
 quidem eloacarum immunditie eam
 restinguendi, sed Draconum felle &
 aspidum spumam *ascendantur.* Fel
 Draconum vinum eorum, & venenum
 aspidum insanabile. Oloratus bene
 olentes flagitabit sulfure; at non
 habebit, nisi tam putridas exhalationes,
 tamque fetos fatones, qui uno solo
 hilitu totam terram *obscure* possent.
Et erit pro suavi odore fletus. Totum
 corpus veritatis pasci voluptatibus
 assuetum, ab anima delectationes,
 deliciasque flagitabit; sed alius
 praeter horribiles flammis, omnes
 venas viscera & juncturas, ossa
 & medullas penetrantes, non inveniet.
Erit populus, quasi esca ignis. Medici
 non consentiunt, humanum corpus
 uno eodemque tempore ab omnibus
 morbis affligi posse, quorum alius
 capax esset; cum enim plures
 horum unus alteri qualitatibus suis
 sint contrarii, in uno eodemque
 subiecto, eodemque tempore se
 invicem non compatiuntur. Verum
 haec opinio non valet in Inferno,
 ubi poena sicut diverse sibi
 invicem non erunt contrariae,
 sed altera alteram augebit,
 cuobusque ex venenis non compo-

netur antidotum, sed toxicum magis
 lethiferum conflabitur. *Ignis vale-
 bat in aqua supra suam virtutem, &
 aqua extinguentis natura obliviscen-
 tur.* Sed adhuc amplius vocem suam
 interna anima potentiae extollent,
 desiderantes aliquam oblectationem,
 quandam refocillationem; quam ta-
 men aliam praeter dolores non obti-
 nebunt. Memoria bonorum in ter-
 ris receptorum recordari volet, sed
 meminisse non poterit unquam,
 poena enim praesens omne extinguit
 vestigium. *Maligna hora oblivionem*
facit malitia magna. Quemadmodum
 Eccl. 2. 29. miseram vidua, postquam
 multo annis in bona societate cum
 marito vixit, quamprimum illo or-
 batur, vix praeterita vitae recordatur
 dulcedinem, quin amaris eam de-
 ploret lacrymis. Intellectus, qui
 veritate rerum delectatur, etiam
 novam aliquam desiderabit cogni-
 tionem, quam aliquando recreatur;
 at nihil aliud obtinebit, quam se
 seipsum damnatum esse, sententiamque
 contra se in extremo die judicij
 latam immortalis decreti divini
 Adamanti incisam ante se aspiciere.
 Intellectus igitur solatium erit,
 a scientia verum perpetuo rodi,
 a quo semper tribus his dentibus
 mordebitur, factam esse immensi
 boni jacturam, mali immensi accessisse
 incrementum, denique talem
 jacturam, talemque acquisitionem,
 suam culpam factam, nullatenus
 reparari posse. *Vermis If. 66.*
eorum non morietur. Verum supra
 omnes potentias infelicissima
 voluntas semper id flagitabit;
 quod assequi non

NERI
 stianus.

UNIVERSITÄTS-
 BIBLIOTHEK
 PADERBORN

non poterit, semperque odio prosequetur, quod evitare non licebit. Odio ipsi erunt Socij damnati ob poenae augmentum, à tam malis vicinis proveniens, & ne quidem in miseris suis consolari se poterit, dum eas, quasi triumphalem divinæ Justitiæ adeo contemptæ effectum intueri cogitur. Odio ipsi erit intellectus, quia coloribus à veritate tam alienis Infernum sibi depinxerat, & quia nunc continuo sui ipsius imaginem tam deformem ante oculos gerit, & velut turpis femina, speculum, in quo deformitatem suam aspicere cogitur, ferre non poterit, nec tamen diffingere licebit. Odio erit sibi ipsimet, displicebitque, quòd tantopere ad Deum anhelet pro naturæ, quem experitur, instinctu; nec tolerare possit, cogi se, ad desiderandum bonum illud, ei que inhiandum, quod assequi non valet, & à quo nunquam vel minimam refrigerij guttam impetrare poterit. Denique, quod omnis desperationis augebit cumulum, erit, quòd cognoscat tam insignem gloriam à se in flammis illis velut victima fumante Deo accedere, quæ morte suâ immortalis illius, à quo affligitur, supremam Majestatem contulerit.

*Abul. in
Matth.
c. 25.
q. 361.*

*Apo.
24. 22.*

Es. 77.

Ei sumus tormentorum eorum ascendet in sacula seculorum. Verbo Dei, damnati erunt, quasi vasa plena Ire? *Vasa Ire*, quæ à divinâ Justitiâ pluribus implebuntur miseris, quam naturaliter capere possint, & sicut Propheta loquitur: poenarum mare in utre claudet, hoc est, in infelicis creaturæ sinum coarctabit.

XXII. Atque hoc est Infernus, aut, ut melius dicam, nihil ex his omnibus est Infernus; malorum infinities majorum abyssus est; quam linguâ exprimere, aut intellectu imaginari sibi possit. Poenæ siquidem illæ sunt ordinis Superioris, imò, ordinis omnino quasi divini poenæ; Deus enim, qui in quovis damnato eas constituit velut perditionis eorum objectum & dolorum, quos patiuntur, principium: *Clamabo ad eum, & non exaudis me; stes & non respiciet me: mutatus es mihi in crudeliter, & in dicitur manus tui adversarij mihi.* Ecce quàm hic prædico veritatem cum S. Jobi ad vivum expressam. Quæ quemadmodum Deus non est bonum aliquod limitatum, quod exigui nostræ capacitatis comprehendere possimus, sed bonum tale, quod illam infinities transcendit, sic Infernus non est malum illis limitatum terminis, quos ei constituere possimus; sed malum est, quæcumque cogitationum nostrarum apprehensionem in infinitum transcendens: non est aliqua paupertatis, confusionis, tristitiæ, furoris, famis, frigoris, tenebrarum, fetoris, vincularum, desperationis aggregatio, quam dum sic loquimur, intelligimus, sed malum est, absque comparatione major, id est, ordinis supernaturalis miseris, cujus in terris imago adumbrari non potest. *Veni & ostendam tibi damnationem meretricis magna,* dicitur S. Joanni Angelus, id est, veni & ostendam tibi damnationem Animæ, quæ peccando fidem fregit Deo. Sed

P SEGA
Homo Gra

Quare dicit veni, quare Robertus, dicit, ut significet, quod ad intelligendas Animæ damnatae penas, homo se ipsum se elevare debeat: tantum se elevare necesse est, quantum dicte pene consuetum intelligendi modum nostrum superant, quæ est elevatio sine carens. Quare perpendite oblecto, qualis misera sit Infernus, si dum malum ex omni possibili malorum genere constatur, sine mixtura ullius vel minimi in æternam boni, dicitur, etiam totum hoc dicendo tamen adhuc parum dicitur.

III.

XXIII. Quare, si quis hunc tormentorum locum, hanc omnium tormentorum combinationem, hoc omnium miserarum centrum, hoc æquarum, barathrum, quod Infernus nominatur, aptiori modo definire vellet, quomodo appellare deberet? Scholam publicam nominare deberet, in qua immortalibus pœnarum characteribus divina Sapiëntia immensitatem mali illius, quod in se continet peccatum, explicat. Quot sunt in Inferno damnati, tot quoque sunt evidentes hujus tam ingentis mali demonstrationes. Ad quod capiendum sufficit, fidem habere.

XXIV. Primum, si peccatum nullius effect momenti, quæ illud sibi Peccata deroquant, malum jocosum, ad tantam suam magnitudinem ostendendum, spalum, cui applaudi debeat, malum, unde gloriam acquirant, credite, vos à Deo in Inferno tantis tormentis peccatum punitum iri?

Profectò Deus ipsamet est Sapiëntia, quare non potest majori pœna peccatum dignum judicare, quàm in veritate ei debeat. Ex altera parte Deus summa Bonitas est, summa Benignitas, & summa Misericordia, ideòque in puniendo temper infra meritum castigat, *Citra condignum*, ita, ut sic loquendo, æternæ illius calamitatis excelsus, de quo huc usque verba feci, nequidem sufficiens esset supplicium, quam peccator unicà in Deum offensã mortali meretur; & reum tali modo tractare, qui vobis tam crudelis tamque formidabilis videretur, est adhuc uti clementiæ terminis, quemadmodum fateretur Psalmista, quando de Deo loquitur, *non continebit in irã suã misericordias suas*. Non dixit, quod *continebit ab irã*, Misericordia enim non facit, ut pœna eodem modo non cruciet damnatos, sed dixit, *non continebit in irã*, quia cum statuta sit pœna, Misericordia efficit, ut non sit tota illa, quam merentur. *Non dicit ab irã*, sed *in irã*, (talis est Sancti Thomæ interpretatio) quia non totaliter pœna tollitur, sed, ipsã pœnã durante, Misericordia operabitur eam diminuendo. Non diminuendo quidem eam, qualis fuit in primo suo instanti; sed saltem negativè eam dimittit, scilicet qualis esse deberet. Intellexistis hæc omnia? Charissimi an nondum apprehendistis, quid rei sit maledictum hoc peccatum? an non capitis? Ecce quantum possit, ut etiam Deum tam misericordem ad iram provocet: sed adhibete; quodcunque lubet, nunquam tamen efficietis, ut in aquam

S. Thom. 1. 2. q. 9. ad 2.

S. Thom. 1. 2. q. 9. ad 2.

NERI
STIANUS

manantem amaritudinem, quæ semper inhæreat, inducat. At ecce quid non efficiat peccatum! tantum potest, ut incessabilem illam dulcedinis ex divino corde scaturientis venam amarum reddat, & quidem per totam æternitatem. Hinc est, quòd Deus licet ab amabilissimo throno suo etiam vilissimorum terræ vermiculorum, vesparum & viperarum, quin etiam Draconum non desinat recordari, peccatoris tamen quamvis nobilissimo Sanguinis sui pretio comparati amplius curam non habet, sed in æternum miseris suis immersum relinquit, & hoc ipso suo rigore protestatur, se adhuc misericordiam illi exhibere, dum secundum demerita, peccata ipsius non punit. Quam malignum igitur fel, necesse est, ut sit quodvis peccatum mortale! quam atrox absynthium, quam abominabile arsenicum! *Pereat Samaria, quoniam ad amaritudinem concitavit Deum suum.* Pereat misericordiam in æternum scelerata illa anima, quæ iniquitate sua obstinatè divinæ Misericordiæ dulcedinem conata est superare.

XXV. Præterea id, quod maximè horrendum est in Inferno, est, quòd damnatis moralis quædam semper peccandi necessitas conjuncta sit, undè peccatum ipsius inferni Infernus, & abyssi illius profundum dici potest.

Ps. 81. Eruiisti animam meam ex inferno inferiori. Quod si ita est, peccatum igitur ex hoc ipso capite Inferno atrocius est & horribilius, si Infernum velut ab ipso peccato distinctum con-

sideremus. Quia si viperam prope virus suum tantopere fugimus, magis venenum, quam vipera fugiendum erit, quod viperam ipsam odiosam reddit. Quare eodem modo, si propter peccatum tam horrendum est Infernus, necesse est, peccatum quoque magis horrendum esse, quam Infernum. Et in veritate, si peccatum non esset malum ipso Inferno pejus, Deus non uteretur Inferno ad corrigendum peccati malum. Aliàs enim, inquit Sanctus Thomas, Deus non foret prudens Medicus, qui minus malum medicinâ ipso malo pejore curare veller. Quare quando Dei misericordiam confisi ob eam ipsam illum magis offendere audeatis, dicentes iam vos: *Deum bonum est, non condemnat nos: videte quam longè à veritate datis; Quod si enim Deus rosâ misericordiâ suâ permittit tam grave malum vos committere, ut summum bonum offendatis; cur non peccetis, ut malum minus vos roteret?* id est, ut damnemini, postquam in illum tantopere offendistis? Malum est, sed vestrum; bonum autem Dei, quia perditam restaurat gloriam, ipsiusque providentiæ regimen, ut dixi, in ordinem suum reponit.

XXVI. Heu! Charissimi, non est tempus amplius tam insanè loquenti. Nimis grandia sunt mala, quæ nos imminet, si, ut faciunt increduli, nimis iratam Dei Justiciam non precaverimus. *Qui incredulus est Filius, non videbit vitam, sed ira Dei manet super eum.* Jam ignis innumerabilibus culpis nostris accensus est, non est

tempus lignis ligna per excessus ad-
 hoc graviores addendi, imò tempus
 est, verissimis sinceræ confessionis
 lacrymis illum extinguendi, lacry-
 mis Christi Sanguine animatis, quem
 tantæ damnationis à nobis promerita
 miserie compatiens omnem effudit,
 ac ardoros illos sempiternos in se cre-
 dentibus extingueret, in quibus tan-
 tum humanæ generationis numerus
 excedit. Videbatur Propheta res
 magis admirationis coram irato Dei
 non tonantis, imò fulminantis vultu
 peccavisse. *Ecce tu iratus es, & pec-
 cavimus. Quanto majori admira-
 tione igitur digna res erit, non solum
 in facie Dei irati nos peccavisse, sed
 de novo peccare? Ecce tu iratus es,
 & peccavimus. Quis imposterum
 in tantarum flammatarum, quæ pec-
 catis preparatæ sunt, conspectu
 tam protervus erit, ut Deum offen-
 dere audeat? Ego non dico, talem
 condemnandum esse, sed ajo, jam
 hoc hora condemnatum esse: jam
 iudicatus est. Ideoque miser, non
 vitæ vitam, sed ira Dei manet*

*super eum. Non solum manebit,
 non; sed jam manet; Hæc enim
 credere, & tamen peccare, delictum
 est, quod pro evidentiâ suâ non
 aliam declarationem, aut probatio-
 nem requirit, per se enim monstrat,
 quam grave sit. Certum saltem est,
 ex hoc ipso capite Sanctum Thomam
 judicare peccatum aliquod furti,
 fornicationis, odij, aut aliud quod-
 cunque à Christiano commissum,
 & ab Infideli, si aliæ circumstantiæ
 fuerint pates, gravius esse in Chri-
 stiano; cum Christianus non hor-
 reat, tale committere peccatum, licet
 Infernum credat. Fidelis ex hoc ipso
 gravius videtur peccare, quod majores
 pœnas contemnit, ut impleat volun-
 tatem peccati. O quam monstrata
 est malitia propter momentaneam
 voluptatem pœnam sensus, & pœnam
 damni, pœnam, quæ finem non habi-
 tura est, contemnere! Hoc ipsum
 ergo erit, unde Fideles graviores In-
 ferni experturi sunt pœnas, ut qui In-
 fernum, ejusque pœnas contempse-
 runt.*

*S. Th. 1.
 2. 2. 75.
 ar. 5.
 in c.*

NERI
 stianus

DISCURSUS XIX.

De Magnitudine Bonorum cælestium, ex quâ
 Peccati mortalis gravitas colligitur.

Nter omnes miseria, quæ in pœnam
 mortis Christo il-
 lata infelicem il-
 lum Hebræorum
 populum, qui cum
 interficere ausus est, opprèsere, pro-
 fectò non ultimum, lex quadam ab
 Imperatore Hadriano contra eosdem
 promulgata locum sibi vendicat.
 Quandoquidem postquam jam totam
 Palestinam furore suo devastasset, ut
 H h omnem

*Baron.
 Ann.
 137.*

et sequi Christ. Inscr. Tom. II.